

KAWASAKI 350 S2 MACH II - ZD-236

Timin kanssa kävimme Helsingin Olympialaiturin moottoripyöränäyttelyssä varhaiskevällä 1971.

Timillähän oli se YAMAHA RD350 cc

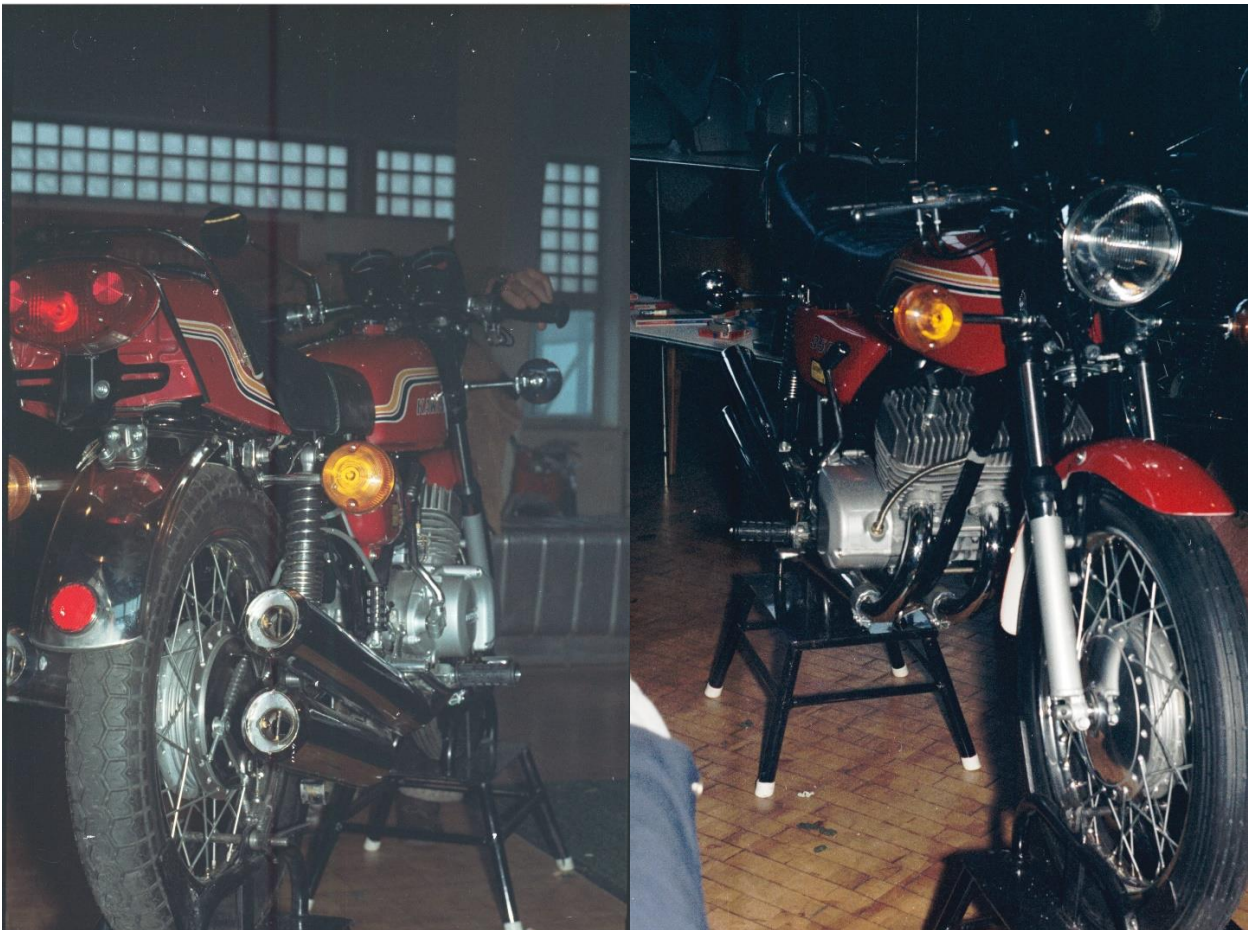
Siellä oli paljon katsomista ja olin pää innosta pyörällään.

Pyörä johon "iskin silmäni" oli tuo kuin karamelli: kuultavan punaista, kromihopeaa ja mustaakin:

Kawasaki 350 S2 Mach II *TriWing* !

Sitä tuijottelin ja hivelin unelmoiden kunnes Timi melkein tuli repimään hihasta: - Tules nyt jo ukko!

Kaihoisan silmäyksieni jälkeen poistuimme Olympiapaviljongista Porvoon suuntaan.

PRELUDE

Ensimmäinen moottoripyörämuisto oli Aunelan TT-ajot. Joskus 50-luvulla.

Rata kulki Aunelanmäen yli, Viistottain Piispankadun loppuun ja mutkitellen Rantakadulle uutta katupenkkaa Ruskiksen laita Pellingintien kulmaan ja ylös yli jyrkkää Aunelan mäkeä. Ja seuraavalle kierrokselle.

Olimme Aili-tädin, miehensä Artturin ja äitini kanssa katsomassa. Seisoimme siinä Aunelan alamäen Rauhankadun loppua ennen olevalla jyrkällä niityllä joka oli kuin luonnonkatsomo radalle. Jolla päristeli - kirjaimellisesti - huimasti ohivilahtavia kilpamoottoripyöräilijöitä rautaisine , bensen ja kuuman öljyn, ja risiiniöljyn hajuisine ajokkeineen.

Olin Arttu-sedän sylissä, että näkisin jotain. Kai olin neljän – viiden - kuuden ikäinen.

Oliko ennen vai jälkeen TT-ajojen katselun kun olimme äitini kanssa tuossa eräässä talossa miltei samassa paikassa, Pellingintien vieressä. Tumma hirsirakenteinen talo edelleen aivan kadussa kiinni.

LIIKENNEHISTORIA since 1971

 SF-Ajokortti 29.05.1968 - 31.12.2017 *Käytössä -auton ammattilaisajokortti "ABCE"*

EU-Ajokortti 16.05.1999 - 23.02.2018 *ABCE*

FIN-ajokortti 6.03.2013-25.02.2018 *ABE*

merkki tyyppi

Kawasaki S-2 TriWing

Pivitetty!

RekNo	Vm	ostopvm	ajettu	km/vuosi	vuosia	myyjä	myyty	PÄIVÄÄ	km päivässä
ZD-236	-71	16.6.1971	13700	22642	0,61	ELANTO	23.01.1972	221	61,99

Nimittäin. Siellä oli kuminen, pieni värikäs kilpamoottoripyörälelu jota - ilmeisesti - hinkkasin lattialla, tietysti kamalasti pöristen sylki lie roiskuen.

Menipä jokunen vuosi. Kävin kansa- ja kansalaiskoulut sekä Järvenpäässä auton asentajan kolmivuotisen ammattikoulun.

Kansakoulukaverini Timi oli vaihtanut Monark-mopedinsa ensin valkean Vespa Super Sport 200 ccm jolla kävimme - minä repsikkana - Hammerfestissa. Ja parin vuoden jälkeen ihka uuden YAMAHA RD350 moottoripyörään. Minä taas edelleen repsikkana myötään Pohjoismaan Pääkaupungit sekä Fanø-elokuun kiertomatalla.

USKALLANKO?

Kotona luin Sumekon ilmoitusta. Helsingin Sanomistako sain Sumekon puhelinnumeron. Ja soitin. Että myös Porvoossa on heidän edustuksensa: ELANTO (!!!). Hämmentyneesti mietin asiaa. Seuraavana toukokuun päivänä menin kuitenkin kyselemään "olisiko teillä myytävänä yksi punainen moottoripyörä" - tai jotain sinne päin..

Joku neidoista viittasi, että olisi ehkä parasta kysyä Urheiluvälineosastolta (viksu oletus moottoripyöräilyn) ja meninkin liukuportaita (sellaiset olivat ensimmäiset Porvoossa) Minut ohjattiin urheiluosastolle yläkertaan.

Menin. Keski-ään ylittäneet naiset katselivat toisiaan mutta selitin vakuuttavasti joten he soittivat Sumekolle Helsingin Herttoniemen juureen. Siellä oli vielä pari **Kawasaki S2 TriWing** 350 pyörää myyntitilillä.

Yksi varattiin ja ryhdyttiin laatimaan kauppapapereita. Ja osamaksusopimusta: 4950 mk.... Toki...

Varmistettiin vielä tilaus Sumekolta ja saatiin pyörien tulopäivä: olisi melkein viikko vielä kituaikaa...

Sitten kotona piinaviikko.

Lopulta tuli puhelu: "Pyöränne on täällä. Voitte tulla huomenna hakemaan."

Tanssin – hetken – muutenkin kuin mielessäni...

Ilmoitin Timille iloutuisen.

Sovittiin klo 13 Elannon edessä.

Yö oli levoton, näin unta

<- ote liikennehistoriastani – **ZD-236** oli ensimmäinen ajokkini of 13:sta . . .

KOLMISIIPISTEN VUOSI

KAWASAKI kysyy Sinulta, että viihdytkö vauhdissa, pidätkö linjakaasta muotoilusta, haluatko ajaa tosi koreasti ja kokea aivan uudenlaisen ajonautinnon ja lisää, että voit valita minkä tahansa "kolmisiipisen" ja valintasi on aina onnistunut — ajat luokkasi nopeimmalla pyörällä.

MACH IV-750-H2
74 hv
0—400 m: 12,0 s
yli 200 km/h
ovh. n. mk 7 200,—

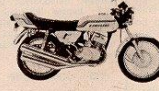
MACH III-500-H1
60 hv
0—400 m: 12,4 s
n. 200 km/h
ovh. n. mk 6 300,—

MACH II-350-S2
45 hv
0—400 m: 13,6 s
n. 180 km/h
n. mk 4 950,—

MACH I-250-S1
32 hv
0—400 m: 14,7 s
n. 170 km/h
n. mk 4 400,—

Kawasaki

maahantuoja **SUMEKO Oy**, Kansakoulukuja 3, 00100 Helsinki 10, puh. 64 40 01

16.06.1971

Vihdoin aamu koitti. Ja tärisin innosta enkä oikein äidillenkään uskaltanut kertoa oleellisinta mutta varmaan hän käsitti poikansa hankkivan nyt omin avuin jotain itselleen hyvin tärkeää.

ELANNON Urheiluosastolle kiireesti kyselemään vanhempien naismyyjien kanssa, että olikohan tänne toimitettu jokin moottoripyörä?

Katsoivat toisiaan: "Kyllä". Oikein oli kaksi (!) kappaletta! Tullut!

OHO!? Kaksi..?

Paneuduimme ensin paperitöihin ja rahansiirtoon: osamaksun käteiserä ja maksusuunnitelma. Nimet alle ja ELANNON Leima.

Sekä katsastustodistus (maahantuojan) joilla menin Torin halki Kaupungintalolle jossa oli poliisiasema sekä sen virasto.

Ujosti esittelin asiani ärtyisälle vanhemmalle nutturapäälle joka kyllä tunsu minut koska silloin tällöin asiapoikana (varaosamyynä) olin hakenut uusien autojen rekisterikilpiä ollessani OS-LA Autossa töissä. Kärtyisästi tätitanta kaivoi laatikosta kaksi (2) moottoripyöräin rekisterikilpeä. Ne olivat kapeammalla fontilla kuin autojen kilvet olettaen moottoripyöräin olevan autoja kapeampia. Viksu virastoidea.

Sain kilvet: **ZD-236** ja **ZD-236** (silloin vielä piti olla kahdet kilvet: etu- ja takakilvet poliisityöskentelyn helpottamiseksi:)

Maksoin virkailumaksun ja kiirehdin (!) riemusta vapisten loikahdellen torin halki hakemaan moottoripyörääni.

Luojan kiitos: Timikin oli tullut YAMAHA RD350 **UZ-812**:lla paikalle ollen ehdottoman arvokkaana tukena moottoripyörän ostossani. Olin kiitollinen hänen "ammattivustaan".

Tädit katsoivat sivusta kun vedimme suojapahvit pyörän yltä ja katsoimme vähän aarteenomaista tulenpunaista kaunotarta! Timin johdolla selvitimme mitä ja miten asiat edistyvät ja hoituvat.

Yllätykseksemme paikalle saapui kaksi muuta tyyppiä, toisella oli rekisterikilvet käsinipussa!

Ryhdyimme nelissätuumin purkamaan sen toisen punaisen suojapahveja ja sitten koska olimme minun pyöräni kanssa vähän edellä toiminnassa tartuimme härkää sarvista; eikun moottoripyörää...

Talutimme sen ulos takaoven lastauslaiturille josta sitä piti nostaa portaita alas Elannon takapihalle iltapäivän lopuksi.

Sitten käymään!

Kovasti kuin tietävänä asetin virta-avaimen ja kiipesin oikein satulaan: vaihde varmasti vapaalla, ryyppy ja sitten terävä potku käynnistyspoljinkampeen: tukala tuksahdus!

Kaikkea muuta kuin käyntiin.... Huolestuin. Katsoin kysyvästi kaupan takaovia mutta nehän oli vedetty kiinni. Katsoin huolestuneesti rannekelloa:

17:05..

Olin omillani. Onneksi oli Timi! Yrittelimme moneen kertaan hyppiä käynnistyskammella mutta ei sitten mitään.... Tuskastuin... Timi tuskastui. Mitä nyt?

Hinataanko? Narua!

Sanoin voivani jatkaa Hattulassa työpaikallani OS-LA Auton tiloissa ja jos pahasti niin sitten se saa olla siellä ainakin yön yli...

Joten: narua! Näin alkoi moottoripyöräurani...

Varovasti Timi veti - olinhan oikeasti ensikertalainen - YAMAHA:llaan minut Wanhan sillan yli Hattulan puolelle ja huoltokorjaamohallin eteen.

Siellä oli leikkuupuimuriasentaja vielä hommissa. Tullen ihmettelemään kahden moottoripyörän kulkuetta. Työnsimme sisään halliin. Ja Timi totesi, että hänen pitää lähteä. Kiittelin avusta.

Hänen aiempien neuvojensa mukaan keskitin huomioni sytytystulppiin. Josko niissä jokin streikkaa..?

Työkalupussi auki ja tulppa-avain: tulppa pois.

Ja se oli paksussa rasvassa!

Että kone oli vielä kuljetusrasvakunnossa, ei luovutushuoltoa...

Leikkuupuimurimies tuli katsomaan ihmettä, pyörää ja totesi viksusti - pitkän linja konekokemuksen myötä - että nyt kuule bensaa kaadetaan tulpanrei'istä jotta saadaan rasvat pois huuhdottua.

Bensaa reilusti sylintereihin ja paljon pontevia polkaisuja: bensarasvaa ruiskahteli ulos tulpanrei'istä, liuotus ja huuhtelu toistettiin kunnes sieltä roiskui rasvabensaa ja bensaöljyä...

Joka oli terveemmän merkki.

Tulpat paikoilleen. Polkaisuja mutta ei ei luvannutkaan... "Annas olla kun minäkin koetan" - totesi leikkuripuimurimies ja raivoisasti polki ja polki: pätkähdys sylinterissä - toinenkin ja paksu mustan sininen savu tuprahteli kolmesta pakoputkesta!

SE KÄYNIISTYI! Mutta kauhukseni hän väänsi - hampaat irvessä kaasua että kone kiljahteli: "Perkele!

Lähtihän se..." - ja minä huusin SUORAA KURKKUA: **Elsa**kaasuttaameneerikkipitää SISÄÄNAJAA!

Hän hellitti ja pääsin kaasukapulan vartijaksi antaen koneen nyt pyöriä kohtuullisilla kierroksilla. Ja pakoputkista tuleva hälväni sinisestä lähes huomaamattomaksi uduksi.

Lopulta Kawasakini kävi tyyneästi käsittämättömän hennon ripsuttavan käyntiäänän myötä odottavaa tyhjäkäyntiä. Tarkistin vielä sen automaattisen öljynsyöttöjärjestelmän säiliön öljymäärän - se sentään oli miltei täynnä. Hyvä.

Tarkistin vielä monet paikat parhaani ja ymmärrykseni mukaan ja kun moottori tuntui lämmenneen, asetelin; vedin sinisen **AGO-kypärän** päähäni sydän pamppailen liikkeelle kohti Porvoota enkä malttanut olla tekemättä muutamaa kierrosta kaupungin valoissa sekä ajamasta Timin kotitalon (Kaivokatu 43) editse. Vielä kiersin Kiito-Baarin Shellin kautta tankkaamassa. Huoltikat olivat yleensä avoinna kellon ympäri yötäkin myöten. Mutta siihen aikaan moottoripyöräilijät olivat vielä niin epäluotettavaa porukkaa ettei niille voinut antaa luottokorttia, joten siis käteisellä 91-oktaanista tankki täyteen!

Sitten kotiin (Kaivokatu 9B) varovasti, olihan myöhäinen iltayö. Onneksi Kawasakin äänet olivat hyvin hiljaiset miedot sirinät ettei se kesäyössä ketään häirinnyt. Sillä Kawasakini piti paljon pienempää ääntä kuin mopot:

Mopedeissa oli 50 ccm moottori jonka tehorajaksi oli määrätty 1,5 hevosen voimaa.

Nyt minulla oli kuiskaava moottoripyörä jossa oli kolme sylinteriä, 350 ccm ja 45 hevosvoimaa!

(varsinainen harjoituspyörä siis..)

Muuta paikka säilyttää pyörää ei ollut kuin polkupyörätelineen vieressä pienen aidanpätkän sivussa aivan Kaivokadun viera ja Gyllenbergin säätion talon päädystä.

Ei peitettä; pressua mitään...

Olin vuosia katsonut pihan perällä asuvan Ukkolan [Matti?] mustaa MZ ("Mitzu") moottoripyörää. Jota hoidettiin mahdolloman hyvin. Harva ilta sitä pestiin ämpäri/harja-vedellä kuivattiin ja kiillotettiin joka puolelta... Milloin on moottoripyörä hyvin pesty? Kun on puhdistettu joka kolo ja käytetty viisi (5) hammasharjaa toimenpiteeseen.. Sain käsityksen moottoripyöräilyn toisesta, mainostamattomasta puolesta.

Ja se oli hyvä tieto/opastus minullekin.

PORVOON MOOTTORIPYÖRÄJENGI

Syksyn pitkään tietysti aloin morjenstella muita prätkäkavereita ja kuppiloissa menin juttelemaan heidän kanssaan. Timihän oli varsinainen kaverini jo kouluajoilta viidenneltä; Annikki Heikkilän luokalta ja esikuvani prätkähommissa mutta Timi oli jengien ja sitoutumisien suhteen epäsosiaalinen.

PULKKILANHARJU

Eka todellinen prätkäkeikka oli juhannuksena kun lähdimme Pulkkilanharjun leirintäalueelle.

Koska pääsin muita myöhemmin työpaikaltani varaosamyynjänä Os-La Autosta niin jouduin itse suunnistamaan Pulkkilanharjulle Timin ja Maccen (Segerstråle) perään.

Mäntsälässä jo pukeuduin kirkkaan keltaiseen sadetakiin kastumisen uhatessa saapuen sitten juhlapaikalle jossa Timi ja Macce olivat jo pikku hutikassa. Sain telttani pystyyn vähän sivummalle ja ns."nautin" litran puolikkaan wishkeypullollisesta [Kolme Leijonaa- sitä wiskiä en ikinä pistä vapaaehtoisesti nielaisuun!] juhlien siten kunnon motoristin tapaan... :-)

Aamulla kampsin itseni liikkeelle nihkeästä kosteasta teltasta: yöllä oli ollut kunnon ukonilma ja kaatosateet. Kumipatja suorastaan kellui ja ajelehti sisällä teltanpohjalätäkössä. Itse en ollut siitä mitään huomannut... 8-]

Päivä meni ja pikkuhiljaa keräsimme itsemme ajaen jonossa Porvooseen...

REDON JENGI -71 . . -74

Porvoossa oli pyöräporukoilla tapana pyöriä torin ympärillä. Minua se ei oikein viehättänyt mutta kesästä kylmenevinä ja pimeinä syksyyn ajelehdimme päämäärättä ympäri kaupungin keskustaa...

Kaksi nousi ylitse muiden: Kiitobaari SHELL idässä Loviisan tien varrella sekä "Unkka"; Unionin huoltoasema Helsingintien varrella. Redo eli Reijo asui siinä ihan vierellä ja se olikin hänen kotihuoltobaarinsa.

Keräännymme Kiitoon illan alkaessa ja porisimme juttujamme moikkailtiin tuttujamme, kuultiin tuttuja juttuja ja yht'äkkiä joku huudahti:

- Hei jätkät! Lähetääs Unkalle!

Vähän huutoja ja mutinoita, sitten menoksi keveässä kesäyössä.

Porvoolaisia moottoripyöräilijöitä oli yllättävän runsaasti; suuri määrä. Useinkin pyöriä oli Kiidon tai Unkan pihalla kymmenisen, joskus enemmänkin. Ja silti osa paikalla olijoista oli ns. repsikkoina..

Jengi tuli Unkalle ja otti "pienet kahvit" lämmikkeeksi. Unkan omistajan poika "Redo" isännöi nuoruuden haittaamatta, kovasti paloi hänenkin mielensä pyörän sarviin mutta ikä teki haittaa.. Ei se silti estänyt ostamasta "pyörien Kuningasta" Tuuttia, kuten Hondan Seiskapuolikasta tuttavallisesti nimitettiin. Redo ja Redon Tuutti tulivat tutuiksi erityisesti Unkan pihamalla jossa ikäistään huomattavasti kypsemmän oloinen ja kokoinen Redo harjoitteli pyörällään ympäri pihaa ja välillä takakumi kärysi Tuutin räjähtäessä karjahdellessa hämyisessä kesäyössä.

Porukka naurahteli hyväntahtoisesti Redon innolle päästä maailman asfalteille..

Usein löytyi kuski Tuutin puikkoihin ja Redo repsikkana menttiin ympäri Porvoota. Käytiin Nikkilässä tai Loviisassa ja paleltiin niin perkeleesti, että piti käydä Kiidossa ottamassa iso kuppi kahvia, että pystyi ajamaan Unkalle nauttimaan pienen kupin kahvia...!

SYTYTYSTULPAT

Joskus juhannuksen 1971 jälkeen kuulin porukalta tai keneltä se nyt sitten olikaan, että yks' kaveri myy huoltikallaan sytytystulppia 5;- mk kappale. Mutta ne olivatkin BOSCHin erikoistulppia, sellaisia platinakärkisiä joissa on se kärki siellä sisällä tulpan rungossa ja kolme piikkiä reunoilla joiden välissä sitten kipinä välähtää! Ja Bosch:in oman hinnasto kertoo niiden hinnaksi 35;- mk / kappale!

- Ai missä?

- No se on se Karhulan SHELL!

- Tiedät'sä siinä ihan sen läpikulkutien kyljessä..

- Ai'jaa?

Porvoosta oli lähdössä viisi - kuusi pyörää, osalla kaksi päällä.

Pelkäsimme vain niiden tulppien loppuvan tai että se myyjätyyppi siellä tajuaa niiden oikean hinta-arvon!?

Minulla oli kolmisylinterinen moottori pyörässäni: 3 * 5 mk = 15 mk mutta 3 * 35 mk = 105 mk !

Joten siis menoksi!

Kiitimme Loviisan läpi ja sitten Karhulaan kuulaassa illassa. Pyöräni tuntui leijuvan äänettä, ilmavirta vain suhisi liian väljässä **sinisessä** AGO-kypärässä (jollainen Timillä oli **mustana**) johon olin punaisella ja valkoisella maalannut ohuella siveltimellä uskontunnustukseni:

KAWASAKI

(jonka Timi luki vinosti virnistäen: "KasaVakki" ;-)

Aurinko laski takanamme ja saavuimme kolmen - neljän pyörän ryhmissä Karhulaan. Hämmästyin hyvin Timinkin jyristellessä YAMAHA RD350:llään sille SHELL:ille!
No. Tulppia oli. Ja olivat 5 mk / kpl kuten tieto kertoi. Kaikki siis hyvin.

Ne olivat todella erikoisen näköisiä. Platinainen keskielektrodi syvällä rungossa ja kolme pikku runkopiikkiä 120° kulmissa keskimmäistä kohti. Joten avasin työkalukotelon ja ryhdyin vaihtamaan niitä uusia tulppia siltä seisomalta.

Porukka jo pyöri hermostuneena aiheuttamastani viivytyksestä jo kahvit juotuaan ja lähdimme sitten kokeilemaan mitä uusilla tulpilla sai aikaiseksi.

Kesällä 1971 oli Karhulan - Haminan välille rakenteilla oikea moottoritie ja siitä oli alkuosa jo valmiina. Siinä piti nyt koittaa oliko moottorissa uutta eloa; ytyä uusien tulppien myötä.

Porukan muut jäsenet pitivät ajotapaani ja suhtautumista koneeseen ylivarovaisena ja olivat tottuneet, että tulnin sitten muun porukan perässä kunhan kerkesin... Selitin kovasti tietoviisaana, että uuden moottoripyörän- (-kin) moottori pitää ns. sisäänajaa. Ehken huomannut mitään vinoa hymyä ja noudatinkin ideaani melkein liiankin kirjaimellisesti.

Hemppa, se kaveri joka oli ostanut ja saanut pyöränsä samalla kerralla ja samasta ELANTO-paikasta kuin minä omani oli kuulemma jo joutunut kolmasti vaihdattamaan männän - sen keskisynterän - puhkipalaneen tilalle!

Nyt kun tiesin pyörässäni olevan uudet tulpat ja moottoritie edessäni joten jätin porukan katsomaan suu auki kun väänsin Kawasakiin kierroksia; lähdin vaihde toisensa jälkeen kiihdyttäessäni raivokkaasti tuoretta asfalttia myöten.. Vauhtimittarissa vilahtiko 150 + kmh.. Vasta moottoritien vaihtuessa tietyömaaksi hiljensin tyytyväisenä ja käännyn katsomaan taakseni muita tulevia kokeilijoita mutta koko kilometrin suora oli verhoutunut paksuun siniseen savuun joka hitaasti kesäillan ilmajärvissä ajelehti sivuun...

Kesti hyvän hetken ennekuin takaisin ajellessani oivalsin, että se **sinipilvi** oli omasta Kawasakistani joka oli polttanut pois kaikki ne hiljaisen ajon keräämät öljykarstat sylintereistä ja pakoputkista!
Ja kuinka moottori sitten lauloikaan jakojeni välissä: keveästi ja metallisen heleästi..

Huoltikan pihalla jengi oli ihmeissään selittelemässä mikä ihme Edaan oli iskenyt ja jouduin kertomaan nopeusmittarin näyttäneen yli 160 kmh ja paljon muuta "putkien avaamisesta" hämmästelevälle porukalle. Taisin päästä "hiljaa hissuttelijan" maineesta sen koommin...
Ja sitten joku sanoi, että "...siinä on 50 km/h tietyömaaraajoitus koko matkalta!" vielä voimassa... Jalkani hätkähtivät notkahtivat, mutta mitä siitä sitten enää . . .

No.

Perjantai oli nuori, kello ei ollut kymmentäkään, että mitäs me pojat keksitään? Jollain kaverilla oli kesämökki jossain Lahden suunnalla, ehdotti: ..eikös mennä sinne yöksi!?
Vähän mutinaa ja epäröintiä, ihmettelyä mutta joku jo lähti Kouvolan suuntaan viittoen muita peräänsä joten viitisen kuutisen pyöräilijää kääntyi Anjalankoskelle päin..
Timi jättäytyi tässä vaiheessa porukasta.

Ajoimme sekavassa muodostelmassa ja Keltakankaan kohdalla havaitsimme pari tyttöä peukaloimassa tien varressa.. Taisi Hemppa ottaa toisen ja Teege toisen taakseen. Kumpikin tytöistä kietoutui uuden tuttavuutensa vyötärölle ja jatkoimme samantien matkaa Kouvolan suuntaan.
Ilta alkoi viiletä pyrähtäessämme Kouvolaan. Se oli siihen aikaan minulle aivan outo kaupunki, pidin silmällä edelläajavaa jota seurasin kuin hai moottoripyörää..

Käännymme länteen.

Siihen aikaan oli vain Korian silta 12-tien yhteytenä länteen. Autoja tuli vastaan - silta oli yksikaistainen: valo-ohjattu vuorotellen kumpaankin suuntaan.

Sitten!

Jalka maassa odottavista pyöräkavereista piti meistä yhden luupään näyttää: singahtaen sillankaiteen ja tulevan autojonoon väliin moottori ja moottori; renkaat ulvahdellen toiselle puolelle!

Siinä huudeltiin autoista ja pyöräin selästä nyrkit viittilöiden heiluen . . Ylpeästi "onnellinen" kehotti perässätulijoita tulkaa jo sieltä nynnyt...

Siten ulisimme litin välistä Nastolaan ja hämärtyvään Lahteen. Pitihän tankata. **Kesoil** Helsingin Valtatien liikenneympyrän Hämeen Valtatien alussa sopi mainiosti taukopaikaksi.

En käynyt Kerttu-tädillä siinä Hämeen Valtatien varrella...

Kuulas taivas lupasi koleaa yötä ja mainosvalot kuin liikenteen valaistus alkoi erottumaan luoden läntisestä pääväylästä niin viettelevän..

- Niin, missäs se kesämökki nyt sitten on?

Tämä "sukulainen" niin selitteli jotakin paikkaa vähän tuolla päin kehottaen kaikkia tulemaan perässä.. Ja lähti..

Vähän siinä taivasteltiin mutta "opas" lähti ja Redo perään. Teege ja Hemppa, niin ettei siinä muukaan auttanut. Koko jengi kapusi juotetuille pyörilleen ja harvassa jonossa lähdettiin seuraamaan "paikat ja tiet tuntevaa ryhmämme vetäjää"..

Joo joo . . .

Kesäyö hämärtyi.. Kesäyö kylmeni...

Eihän kenelläkään ollut asianmukaista vaatetusta joten kaikki palelivat tasaveroisesti.

Kun käännyimme valtatie 12:sta oikealle se kaverin perään... Sitä tietä ja sitten pienempää tietä ja sitten kärrytietä...

Edessä pohjoisen taivas himmensi ja palelin niin pirusti..

Kunnes joukkoja johtava kaveri pysähtyi viittoen muitakin sammuttamaan konepyöränsä...

Ja hiljaisuus . . .

Mitä sitten nyt?

Se ykkönen ja Teege sieppasivat tyttöset pyöriensä viereltä kainaloonsa ja viittasivat ladon nurkalle: "Tuonne voitte mennä yöksi, siellä on heiniä..."

Ja poistuivat tuvan/päärakennuksen suuntaan.. Aamuyön alku vain kylmeni: siis heiniin...

Siellä sitten jotenkin jupistiin jostain vieraanvaraisuudesta emmekä juurikaan saaneet unta palellessamme...

Yöhän meni miten kuten puolitorkkuksissa pyörien.

Aamun aurinko otettiin kiitollisuudella: koko porukka asettui ladon itäseinustalle kaikki tummat nahkamitkä lie varusteet yllään keräämään hiukkasen lämpöä takkein alle...

Jossain vaiheessa tilapäisnelikko talosta tuli kohdaten aikamoisen haukkumis- solvausryöpyn tarjotun yösjän epämukavuudesta.

Asetteleksimme miten joten kuten moottoripyörästömme mieltien mitä sitten...

Ja tytöt pyysivät päästä Keltakankaalle.

Pyyntö oli ymmärrettävä joten valuimme epämääräisessä jonossa pikkuteitä takaisin valtatielle ja nyt itään.

Aamukahvit - kuumaa kahvia!

Lisää kuumaa kahvia ja meeeetvurstisämpylät! - Lahden Kesoil-kahvilassa ja varmuuden vuoksi bensaa tankkeihin - kaksitahtiset olivat janoisia...

Vielä viluväristen itään, Kouvolasta 15-tietä etelään jossa Keltakankaan tytöt kiittelivät isäntiään makoisasta matkasta hiipien tiehensä sunnuntai-aamuun..

Mutka seiska-(7)-tielle ja Kotkan, Loviisan Porvoon suuntaan.

Kotona olin väsyn oloinen taisin nukkua palellen iltapäivään...

LISÄVARUSTELUA

Os-La-autossa oli myös autoilun lisävarusteita tarjolla.

Sekä tietysti autoihin, että myös maatalouslaitteisiin. (lisävilkut 3-siipiuraan..? ;-)

Halusin jotain hiukan erilaista.

Otin tarvikeshyllystä "nuolikärkiset" lisävalot ja askartelin ne Kawasakini kylkien työkalukotelon molempiin sivukansiin. Johdotin niihin vilkuista virran: olivat tyyriin oloisia vilkuttaessani vasemmalle ja vilkuttaessani oikealle!

Ei muissa pyörissä moisia ollut..

Ja tarvikeshyllyssä oli myös todella upeat HELLA-lisävalot Ø 175 mm joista oikein maksoin sisäänostohinnan kassanhoitaja Ritvalle talon kassaan.

Siihen joutui "askartelemaan" kiinnitysraudan, lattateräksestä, oikealle puolen. Valitsin valoksi HELLA 170 mm keltaisen sumuvalon. Sille oma katkaisin pysäköintivalovirrasta.

Upeaa; uljasta... Olin otettu omasta ideastani. Syksykin tulee . . .

VARLAXUDDEN

Porvoon Emäsalon kärjessä niemi jossa ei vielä silloin ollut Merivartioasemaa ja tykkikasematteja kalliolla.

Merestä pidän..
Mutta Kawasaki kai
ei. Varlaxudden oli
upea kallioranta
joka sopi – myös –
pyörämainokseeni.

UUSIKAUPUNKI

Olin jotenkin kyllästynyt väsähtänyt pyörimään Porvoon nurkissa. Halusin enemmän.. Jotain piti keksiä kesän kuluessa. Katselin karttakirjaa. Valitut palat - Suomen kartta.

Pidin veden meren äärestä. Joten halusin jonnekin josta näkisin ulko-avomerelle. (olihan mahdollista Porvoonkin saaristoteiden myötä mutta jotenkin se ei sellainen niin vedonnut).

Mieleeni asettui niemimaan kaltainen kuvio Uudenkaupungin eteläpuolella.

Olisiko siellä hyvät merinäkyvät?

Ainakin karttakirja esitti, että etelään suuntautuvalla niemellä oli hyväkin tiemerkinä melkein kärkeen asti. Mitenkäs sinne päästäisiin?

Katsastin karttakirjaa ja ajoin Shell-aseman kautta "Tankki Täyteen"... Sitten Helsingin kautta läpi länteen, Lohja, Salo ja "Turkkuse" ohitse jo luoteeseen jonkin käpykylän, Laitilanko läpi ja sitten tarkkana tienviittoja seuraten. Vasemmalle, länteen vasemmalle mieleni oli karttakuvion mukaan.. Oliko joku mustapohjainen viitta: **HAKKEENPÄÄ** ?

Tie - ymmärrettävästi kapeni, kutistui huononi silmissä ja pyöräin alla. Mutta alkoi vaikuttaa metsäkin merelliseltä; olen sitä jotain kuin Varsasaarella honkain humistessa raikkaassa merentuoksussa. Mutta kummallakin puolen tietä - vasemmalla mantereeseen työntyvä lahti, oikealla jossain se meri jota hain - ei näkynyt merta, ei vettä... Niittyjä, talopihoja harvakseltaan, metsän typsyjä, pikku peltolänttejä, kalaverkkoja aittain seinustalla mutta ei meriveden pilkahdustakaan. Vain suljettua piha-aitariukuportteja. Ja tie päättyi jonkun pientilallisen pihaporttiin. Pettyneenä käännyin takaisin.

Ja ajoin sitten Uuteenkaupunkiin. Vai pitikö sanoa Uusikaupunkiin..?

Rantapenkan oloinen tie kääntyi hiukan sivuun UUDENKAUPUNGIN TELAKKA. No, eiköhän se olisi vesimeren äärellä?

Olipa tietysti mutta verkkoaitaportti oli sitä ennen... Parkkeerasin pikkusivutietäyngän reunaan josta näki hiukan sen lahdelman yli

Hetken höntyilin siinä.

Sitten puolipäivän ylittyessä selvästi lähdin takaisinpäin.

Oikeastaan samaa reittiä samoja teitä. Mutta oleellisinta oli matkanteko. Ei päämäärä.

Pikku Kawasaki tuntui kiittävän äänettä, vain Imavirran viuhuva suhina säesti ajatuksiani; tunnelmaani...

Kesäillan myötä liu'uin porttikonkiin. En kertonut sen kummempia äidilleni joka oli aika huolestunut nyt kun pojalla oli tuo moottoripyörä.

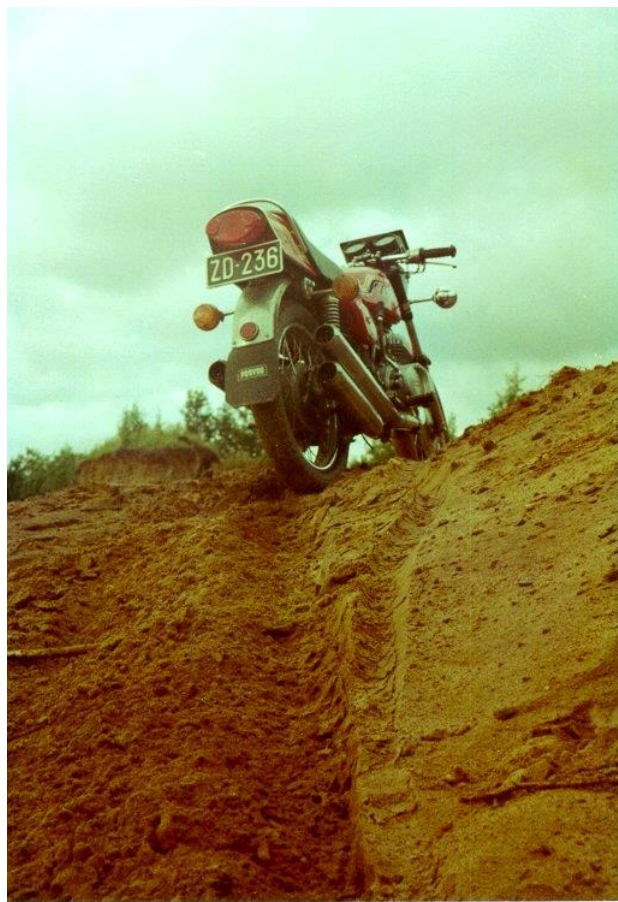
Ja arki alkoi maanantaiaamusta:

Os.La-AUTO 1972 varaosatiski.

Olof Halén, Harry Seberg (selin) huoltoautomies ja tuleva automyyjä – kun muistaisi nimen vielä !?

CROSSIKAWASAKI !?

Kävin leikkimässä Porvoon hiekkakuopilla siinä sivuhiekkatien varrella mihin tuli sittemmin se maauimala.

THE MATKA

En kovin ollut kiinnostunut; halukas pyörimään Porvoon katuja ylös alas.
Moottoripyörällä pääsisi sentään paljon pitemmälle...

Joten tuon hiukan epäonnistuneen Pohjanmeren katsastaminen niemeltä oli jäänyt vajaaksi kun en ollut nähnyt haluamaani avomerta mitenkään, niin arvelin, josko jonnekin?

Mielessäni häivähteli, pyöri Hammerfestin matkalla yösjän – kahdesti: mennen tullen [Hammerfest'iin](#) - tarjonnut Rovaniemi. Kävisinkö (oli utopiaa) siellä kahvilla?

Asiaa haudoin hyvän hetken useamman päivän.
Laskeskelin ja tutkin tilannetta.

Aamuhämärissä lokakuun alussa eräänä sopivan tuntuiseuna sunnuntai-aamuna jo klo 6 ajoin **Os-LA- RM** pihaan ja tankkasin piripintaan sekä katsoin matkavarusteeni. [Osuuskauppa Labor - Rakennus/Maatalous].
Sitten Hämeenlinnan tietä [55 kantatie] Mäntsälään.

Kohtuullista matkavauhtia +/- 100 kmh puolikiirehdin Lahteen.
Kawasakissa oli surkean pieni tankki 12 litraa ja suhteeton kulutus "bensajähdytteisellä" 2-tahtimoottorilla jota ilmvirta avusti, niin en uskaltanut juurikaan sataa kilometriä pidemmälle ennekuin/kun tankki oli taas täytettävä ja täynnä ...

Maisemat vaihtuivat mutta mielessä kaiheri se bensa.. Joten noin 100 km välien aloin tähyilemään seuraavaa bensa-asemaan kunkin tienmutkan jälkeen...

Jossain vaiheessa pitkin Pohjanmaan peltoja vilkuilin rannekelloa: ei taida oikein onnistua. Ei ole telttaa matkassa (eikä Kawasakiin sitä saisi kunnolla kiinnitettyä, sidottua) ja vaikka olisikin niin silloin myöhästyisin maanantaiaamun töistä...

Suristelin silti toiverikkaasti eteenpäin kohti Pohjolaa.

Olin asettanut itselleni aikarajaksi "puolet käytettävästä ajasta" eli takaisin kääntyminen kellon mukaan sen osoittaessa 2 IP. [14.00]

Jolloin sitten olin Oulun sivussa. Silloin ajoin huoltikan; KESOIL'in pihaan. Tankkaamaan ja join ne kahvit "vähän väärassa paikassa" - sen suhteen jota varten olin lähtenyt matkalleni.

Etelään... Onneksi oli "alamäki" noin jos kartasta katsoi.

Se oli sitä yhtä ja samaa: ettei bensa lopu keskellä korpi/peltotaivalta... Eli tankkaus tankkaukselta etelään. Hämärtyi. Aurinko vajosi oikealla puolella jonnekin länteen.

Ajovalothan minulla olivat aina päällä - kuten Timi oli viksunä neuvonut: "..ja silloin kun ajetaan 'isoa kovaa' niin pitkät (valot) päälle... Vilkutelkoon vastaantulijat miten vaan... "

Ajoin kuitenkin sitä samaa kohtuullista satasta - ehkä lähinnä polttoaineen kulutuksen vuoksi.

Ja tuli pimeää.. Siinä Kawassa oli aika tuikku ajovalona: KOITO:n 35 Watin ajokaukovalo...

Vasenta kättä väsytti... Ajoin pimeyden läpi tähystäen..

Mäntsälässä taas tankkasin. Ja uutta 55-tietä Porvoota kohti..

Siitä lähtiessäni jotenkin huomasin, etten jaksanut kunnolla puristaa kytkinkahvaa: vasen käsi oli hervottoman voimaton... Varovasti kaasua säädellen sain poljettua vaihteen toisensa jälkeen.

Oli mustaa ja pimeää tietä.

Käsi alkoi olla tunnoton kyynärpäähän asti.

Joten pysähdyin jossain Onkimaan suunnalla bussipysäkille ja asetuin pysäkin reunapenkalle selälleen lepuuttamaan itseäni ja ennekaikkea kämmentäni joka vain paleli muttei tuntenut muuta vaikka yritin taivutella sormiani. Kawasakeissahan on tunnetusti varsin jäykkä kytkinkahva.

Aikani oikoessa itseäni ja vasenta käsivartta alkoi tulla oikeasti kylmä. Porvooseen ei enää ollut kovin pitkä matka joten väentäydyin tolpilleni ja kumipyörille.

Pihaportille ajaessani olin mielissäni ajokkini hyvin hiljaisesta käyntiäänestä, enemmänkin hiekka ratisi pyörien alla asettaessani ZD-236:n odottamaan aamua ja työmatkaa.

Katsoin kelloa sisään mennessäni 22:10. Että ajoaika oli 16 tuntia ja 10 minuuttia.

Vasta aamulla tarkistin ennen töihin lähtöä matkamittarin. Olin piipahtanut Oulussa kahvilla ajaen yhteensä 1253 kilometriä. Teki 77,5 km tunnissa keskinopeudeksi...

Se oli kauan ennen "IronButt" innostusta eli harjoittelin Rautaperse-matkailua hieman etuaikaisesti.

SUMEKO OY - KAWASAKI 350 S2 TRIWING - 1000 miles 1600 km HUOLTO

Kuten edellä on jo ilmennyt, olin tarkka sääntöjen ja ohjeiden noudattamisessa.

Enhän tiennyt moottoripyöräilystä juuri muuta kuin Timin kertomana ja hänen kyydissään - tosi; toki Tanskan Fanøseen ja takaisin - toki...

Luin Kawasakin käyttöohjekirjaa kuin

Jossa sanottiin, että ensihuolto tulee tehdä 1600 kilometrin kohdalla. Siis 1000 mailia...

Etsin puhelinluettelosta Kawasakin maahantuojan SUMEKO Oy:n tiedoista heidän huoltonsa puhelinnumeron jonne soittamaan.

Sain ajan huollolle ja tajusin kysyä myös osoitteen: Herttoniemessä Mekaanikonkadun laidassa...
Ensihuollon ajaksi ilmoitettiin noin työpäivä.

Ei mahda mitään: Kawalla huoltoon, linja-autolla Porvooseen (ei muuten tullut mieleenkään kysyä Aili-tädiltä; äitini siskolta, yösijaa Kalevankadulta) ja seuraavana päivänä takaisin linja-autoillen paluu. Ei kiva.

Joten jätin - haikein mielin - punaisen kulkuneuvoni heidän hellään ammattitaitoiseen huomaansa. Ja kiipesin läheltä ohi ajavaan Porvoon bussiin.

Aamulla olin jännittynyt ja lähdin melkein juosten bussiasemalle puolen päivän aikaan.
Ilmestyin huoltohallin konttorin eteen menen lompakkoani hamuillen kysymään tilannetta.

Kyllä, pyörä on valmis: se on tuolla piha-aidan luona. [katuvieressä]
Maksoin. Kassamies huomautti, että olisi ehkä syytä kääntää varatankin puoleen (?)....
Ja innoissani kiidin kävelylennessä aarteeni luo.
Ajovarusteet niskaan ja käynnistämään...

Siitä ei tullut mitään! Ei käynnistynyt sitten millään, vain yhdestä (!) pakoputkasta kuului poksahduksia kun oikein polki. Tuskanhiki nousi ja ihmettelin, että kunnossahan tämän piti olla ja huollettu!?
Timin neuvoja muistellen avasin työkalukotelon ja tulppa-avaimella "tarkistin" oliko tulpissa jotain kuitenkin..
Oli - ja ei ollut!

Karhulasta ostamani erikois-Champion'ien tilalla oli ihan tavalliset jotkut NKG:n tulpat, öljylikaisen nokimustat ja taatusti loppuunajetut!

Vihaisen loukkaantuneesti aloin puhdistamaan niitä lopuksi kiertäen ne takaisin paikalleen..
Yritin uudestaan käynnistää: no, nyt tuli lupavia äännähdyksiä kaikista kolmesta pakoputkesta, mutta vain muutaman sekunnin käyntijaksoja.
Johan ihmettelin. Tulin kai siinä käyntiin potkiessani heilautelleeksi pyörää ja mieleeni tuli, että tankissa loiskahteli kovin vaisusti!?

Mitäs? Avasin korkin: piti olla noin runsas puoli tankkia bensaa kun toin. Kai olivat koeajaneet pyörän kunnan varmistamiseksi? Muistin matkamittarin, jokunen kilometri 1600:n yli. Mutta mittarissa oli mielestäni TÄSMÄLLEEN se sama kilometrimäärä!?
Olivat kai ruuvanneet matkamittarin vaijerin irti. Ja käyneet "vähän kaupungilla" miltei tuliterällä tulipunaisella Kawasakilla - vähän näyttämässä..
Loukkaantuneena kokeilin ja väänsin polttoainehanan varatankki-asentoon.
Sain sitten käymään siedettävästi mutta jotain siinä vielä oli. Sammutin ja koetin kaasuttimen luistit: Timi oli opettanut niiden tarkastussäädön: kone sammutettuna, käsi kaasukahvalla käännelehti auki ja kiinni: kuunnellen herkillä korvalla sen hennon kilahduksen kun kaasuläpät menevät kiinni-asentoon. Kliksahduksia saa kuulua vain yksi: silloin ne kaikki kolme sulkeutuvat ja avautuvat yht'aikaisesti. Joka on edellytys, ettei jokin; yksi sylintereistä saa liikaa tai liian vähän joka aiheuttaa liikaa saavan sylinterin tekevän "yksiin" työn ja ylikuormittuvan. Ja hajoavan ja männän palamisen puhki... Kuten ehkä Hempalla...?

Joten. Työkalut esiin ja kaasuvaijereita kolmea kaikkia hiukan säädellen sain eriaikaiset kliksahdukset vähän kerrallaan kaikki kolme samanaikaisiksi. Yksi niksahdus sulkeutuessaan.
Uusi kokeilu: käyntiin. Nyt moottorin käynti alkoi olla samanoloinen kuin ennenkin (!).

Myrkyllisiä katseita konttorin suuntaan heitellen lähdin; tankkasin ja käännyin kohti Porvoota, kotia...
Päätin: ei enää "virallista huoltoa". Piste.
Kauan jälkeensä, minun olisi pitänyt mennä HUUTAMAAN ja UHKAILEMAAN huoltopäällikölle. Mutta olin liian nynnykiltti... No. Kawasaki lauloi jalkojeni välissä ihan sopuisasti pitkälle syksyyn...

PAULA

Mietin pyöräilyä. Minne?

Mieleeni tuli josko serkkuni, Paula ihastelisi pyörääni ja siinä sivussa minuakin?

Syyskuu oli jo mallillaan. Joten matkaan: Leppävaara.

Nopeastihan sinne matka joutui taittumaan.

Tosin. Leppävaaran kansakoulun asuntolatalon ne ikkunat olivat pimeänä. Ei ketään kotona?

Muistin: Ilmola.

Aito ja Inkeri olivat tietääkseni avioiduttuaan asuneet Ilmolan pihapiirissä olevassa (Ex;-)-kanalassa joka oli perusvarustettu asuntokäyttöön jo vuosia kymmeniä sitten.

Ja Aito & Inkeri kävivät olivat siellä aika usein...

Olisiko Paulakin nyt siellä?

Onneksi Kawasakissani oli niin olematon ääni..

Siten suristelin Helsingin Kehätien (se oli myöhemmin Kehä 1) yli ja ylös tummaan metsikkömäkeen jonka kalliolla

kukkulalla oli Ilmolan huvilatalo.

Hermostuneena asettelin pyörän siihen vähän alemmaksi käänköpaikalle.

Ja kas: valo loisti sen kanalatalon ikkunoista. Sinne.

Ujostellen naputin ovea. Aitoko tuli avaamaan.

En muista ;-] miten asiani selitin mutta kahvia vai oliko teetä - kai - tarjottiin ja sitten istuinkin pienoiskeittiön

ahtaassa ruokapöydässä Paula-neiti toisella puolella.

Enkä muista sanaakaan mistä miten keskustelimme. Hänen suloisuutensa virkkasi/kutoi jotain vaatehtivaa vaaleanpunaisena sopivaa hänen hiustensa punervaana väriin sointuvaa puikkojen kilistessä kodikkaasti - olimme hyvinkin ujostelevia.

Halusin kuitenkin näyttää hienon uuden moottoripyöräni.

Lähdimme ulos alas kalliomäeltä parkkipaikalle. Jossa iltayön hämyssä kiilteli Kawasaki TriWing kromipakkoputkineen.

Esittelin - kehuin - sitä hyvän aikaa kunnes alkoi vaikuttaa, että Paulaa palelsi. Liekö ihan pitkästynytkin...

Kiittelin kovasti ja kysyin lupaa tulla uudestaan eikä Paulalla ollut mitään sitä vastaan.

Näin alkoi kevytseurustelumme.

Ensipolkaisulla voimanlähde suorastaan sirkutteli siinä vetäessäni ajovarusteet tiukalle ja vilkutin kääntyen ajamaan mäeltä alas.

Vasta pitkän ajan jälkeen olin pahoillani, etten edes tajunnut pyytää häntä pienelle koeajolenkille taakseni istumaan; pitämään minusta kiinni..

Kyllä siitä sitten sopeutui useampikin Leppävaaran matka ja kävi Paulakin Porvoossa kotonamme kyläillen.

Kertoen sitten syysymmällä, että kävivät kaverinsa Elsin kanssa Kultsalla tansseissa... En tassi. (Vieläkään).

Sen myötä jäin sivuun elämästään...

Viimeinen pihakäyntini Leppävaaran Kansakoulun opettaja-asuntolan nurkilla oli kostean sumuisena pilvipimeänä syysiltana jolloin juttelimme vakavasti ja kohteliaasti Paulan selittäessä elämäntilanteensa. Josta lähdin yksin Porvooseen.

(sitten kuluikin vuosikymmeniä jolloin Aili-tätini perunkirjoitus saattoi meidät pieneen allekirjoitustilanteeseen)

NIKKILÄÄN

Syksyä oli ilmassa.
Mietittiin porukalla. Mitäs nyt enää..?

Kuskeja alkoi jäädä pois - talviteloilleen....
Kuitenkin oli vielä kostean "lämpöisiä" syyspäiviä; iltoja.
Kuka se sitten liekin, niin ehdotti; käytäs vielä vaikka Nikkilässä.

Se tiehän oli/on herkullinen.

Olin oppinut sen ollessani Järvenpäässä Ammattikoulussa autonasentajan 3-vuotisessa opissa.
En ratissa (!) - ajokortin sain vasta pari päivää koulun loppumisen jälkeen sitten Porvoossa koska täytin talvella 20 vuotta joka oli kuorma-auton ammattiajokortin ikävaade ja kortti kuului kurssin antiin.
Vaan: Järvenpään matkat olin Olssonin pojan kyydissä hänen Fiat 600:ssa. Jossa oli ne "luu-renkaat"! Hän oli kova rallikaveri kaahaamaan Nikkilän, Pohjois-Paippisen kautta Järvenpäähän (Järvenpäähän kuten vinoilin). Hän oli sen *Suomen Petrooli - Trustivapaa Bensini*-huoltoaseman omistajan poika - asema nyt vielä uhanalaisena paikallaan Mannerheiminkadun varrella Kaivokadun risteyksessä.

Etsi luu GoodYearin kuva TM arkistosta - olen nähnyt jo jossain 60-luvun lehdessä.. En löytänyt vielä oikeaa.

Siten siis "tuttu" (tuttu ja tuttu...) tie.

Nikkilään siis huristelimme epämääräisessä jonon tapaisessa kaitaa mutkittelevaa - toki - asfaltoitua tietä.
Näytinpä kavereille vielä Junaradan kohdalla Anttilan jälkeen olevan radanylityksen jossa rautatie on aavistuksen kallellaan kaartuessaan tien halki niin siinä on pikku hyppyräkennys. (Tänäkin päivänä:-) Joten väänsin kapulaa ja hieman taisin hypähtää puupalikkakatteen yli; "Näittekös..!" sanatta todeten . . .

Nikkilä nukkui.

Hämärästi valaistut miten kuten kadut, pari liikeikkunaa ja neon-putkiloistevalot. Joista yksikään ei vilkuttanut mitenkään Hesaa tyyliin..
Eipä siellä kauaa pyörityt sitten. Nihkeän kosteaa, sataa yötä myöten; aamulla viimeistään tietkin jäätyä...
Mennään pois...

Siinä vaiheessa sain ihan oikean hipulin: Väänsin Kawan lentoon! Kiidin Porvoon tietä takaisinpäin.. Mutka toisensa jälkeen kaukovalojen kiilassa leiskuen ujelsin huimasti pimeässä iltayössä - kilometri toisensa jälkeen..

Muistan ajatelleeni, että vastaan tulijat - joita oli todella harvassa, ehkä pari kolme - erottuvat jo mutkan; mäen takaa valojensa myötä. Joten "ei vaaraa!"

Vain lähellä Porvoota; Maalaiskunnan rajaa, Tyysterin tien ulostulossa tälle "Vanhalle Helsingintielle" tulin kummun yli mutkaan joutuen väärälle puolelle vastaan tulevien kaistan kautta vetäisten hätäisesti pyöräni vasemman reunan luota oikealle puolelle... "Olisin vastaan tulija valot nähnyt..." - rauhoitin itseäni...
Ja olin Unkalla todellakin ensimmäisenä...

Odottelin. Ja odottelin... Vilutti koleaan kostea ilma.

Lopulta porukkaa alkoi huristella suristella pihaan... Hyvin huolestuneena selittivät hidasteluaan sillä, että katsoivat jokaiseen mutkapusikkoon missä Eda pyörineen on nokka rutussa...

En sitten osannut kauheasti innostella kehua huimaa ajoani.

"Gå Hemma O´ Sova" on vanha Porvoolaisten hokema pikkupojille...

SYKSY MENI - TALVI TULI

..ja lumet.

Eihän silloin edes puhuttu talvinastapiikkirengaista.

Talvimoottoripyöräilyyn kuului JAWA ja metsurin moottorisaha sekä sivusukset joilla pysyttiin pystyssä.

Minulla: ei mitään, ei edes moottorisahaa... (-:-)

Ihan Bridgestone kesäkumit yhtä kaikki. Suorakuviainen edessä, takana jokin vinopalikkakuvio.

Ja varovaista kaupunkiliikennettä sitten.

Lunta oli jonkin verran. Ei oikein vielä penkkoja kadun varsilla. Tasaiseksi liiskaantunut katupinta.

Kotipihaan menossa, Vesitorninkatu (nyk. Linnankoskenkatu) ja Lukiokadun risteys.

Tiesin Kawassani olevan "äkkijyrkkä" etujarru jota varsinkin talvella varoin. Mutta siinä kuitenkin valuessani risteykseen kosketin jarrukahvaa.

Ja totesin olevani hajareisin prätkäni päällä sen liukuessa lyhyesti kanssani kyljellään jakojeni välissä moottori röpsähdellen outoa asentoa sammuen toki... Liuku loppui lyhyeen...

Hämilläni, nolona vilkaisin ympärilleni: "Ei kai kukaan nähnyt..?"

Tempaisin kahvoista pyörän käyttöasentoonsa ja polkaisin; jouduin muutaman kerran polkemaan sadakseni kaasuttimien bensapinnat tasapainoon painovoiman kanssa ja parin potkun jälkeen 3-sylinterinen 2-tahti alkoi sirittämään tyypillisellään lähes olemattomalla äänellään. Siitä sitten pihaan.

Arvelin jotenkin ajokauden loppuneen.

OIKEASULKU

Nimittäin.

Vielä hiukan ajelehdin Porvoossa lumien sulettua hetkittäin.

Mutta sitten: töötti (äänimerkki) alkoi ulvoa.. Ulvoa itseksensä..

Painelin kokeilin miten tööttinappia mutta eikun kiljui itseksensä...

Nolotti. Harmitti.

Kotipihaan koleudessa sitä sitten katselin kokeilin: OI PERKELE! Savua tankin alta! Kiireesti revin- työkalut olivat jo esillä - akun johdon irti...

Mitäs helevettiä?

Kurkistelin kopeloin tankin alle... En irrottanut tankkia mutta mielestäni sain jotenkin johdot ojennukseen ja kokeilin akkua kiinni. Ei äänielämystä... Huh: hyvä...

Mutta alkoi näyttää, että ajot oli todellakin ajettu. Tältä talvelta.

Odottamaan vuotta 1972.

VAIHTO

Lueskelin Teknaria ja mietin. Mietin ja laskin varojani. Kawasaki oli maksettu Elannon kautta. Se oli minun. Ja siis hallinnassani.

Helsingissä oli Suzuki-edustus Bensow Oy:llä.

Toimipaikka oli Pohjois-Esplanadi ja katselin lehti-ilmoituksia. Mietteliäästi.

Suzuki? Millainen? Kiinnostukseksi tuli 500-kuutioinen T500J-malli: ei koivin pahan hintainen. Ja saisihan Kawasakista aina jotain välirahaksi...

Oltiin tammikuun alkua. 1973.

Niillä lämpöisillä sonnustauduin matkalle Helsinkiin. Oli sentään - onneksi - suojasäätä ja paljasta asfalttia päätiet ja varmaan Helsinkiin lumetonna. Kokemuksia oli aiemmilta elinvuosiltani.

Joten: Menoksi.

Hyvin - melkein - meni. Kaarsin kiersin Eläintarhan UNION-huoltoaseman kautta vielä lirauksen 92-oktaanista tankkiin kun:

TÖÖTTI heräsi!

- Voi *+##X)(%1/2\$! ! ! - ynnä paljon muuta...

No. Simppelismi: revin äänimerkin johdot irti tööttelistä. Auttoihan se... Ja eikun Espalle...

Siellä oli myyjänä (sittemmin tunnistin myöhemmin) kuuluisa moottoripyöräilijä Sinisalo jonka kanssa kauppoja hierottiin. Kuten todettua, olin kiinnostunut siitä SUZUKI T500J:stä a juteltiin. Rahastakin.

Ja Sinisalo kertoi *kieltäytyneensä myymästä erälle asiakkaalle; hänen pojalleen joka oli juuri täyttänyt 16 vuotta ja siten saanut moottoripyörän ajokortin, että ei myynyt isointa Suzukia niin nuorelle - ja varmasti siis kokemattomalle pojalle joka ei ollut kovinkaan kookas.*

Isä - joku pamppu joka halusi pojalleen kaikkein parasta ja isointa mitä rahalla saa - suuttui haukkuen myyjän ja koko Liikkeen ja Bensowin siltä seisomalta lähtien toiseen alan liikkeeseen.

Parin päivän kuluttua Sinisalo sai kuulla kolleegoiltaan tapauksen lopun: Pojalle oli ostettu kaikkein rajuin Kawasaki 500 Mach III, 60 hevosvoimaa. Jotka olivat - kuten Sinisalo oli todennut - liikaa nuorelle kaverille: oli kiivennyt puikkoihin ja revittäneen luukuttaneen täysillä teollisuuskadun päästä toiseen mäjätän T-risteyksen tiiliseinämuuriin...

Ja hautajaiset . . .

Suzuki T500J:tä ei vielä ollut joten tein tilauksen ja maksoin "käsirahana" Kawasakini jättäen sen Bensowin hoteisiin.

Toimitusaika olisi huhtikuulla...

Joten marssin onnellisessa odotuksessa linja-autoasemalle.

PS.

Jälkikirjoituksena nyt lähdän olettamuksesta että se äänimerkin oikosulkuvika johtui pohjimmiltaan siitä Sumekon "huollosta" jossa oli nyysitty minulta tulpat ja bensaa sekä hommat jätetty hoitamatta . . .

Tankki oli varmaan ollut irrotettuna huollon ajaksi ja huolimattomasti tökäten asennettu takaisin paikoilleen.

Siten, että äänimerkin johto oli jäänyt metallipintojen väliin. Ja hieroutunut siellä vähän kerrassaan eristeensä puhki = maadoitus oikosulku: TÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖ....

Olisi voinut syyttää tulipalon. Ajaessa.. Tai seistessään Gyllenbergin säätiön Kaivokatu 9:n puutalon päädyssä...

Mutta . . .

Sen pituinen tämä.

Kiitoksia lukijoilleni t: Eda